

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Filla, vine en tren...

1 De què va? La directora d'un hotel de Miami agafa el darrer avió del dia, topa amb un company de seient, amable i seductor, però, si si...

2 Com va? Llicenciat en Psicologia, el gat vell Wes Craven (*Pesadilla en Elm Street*) sap prémer les amígdales de l'angoixa en el (seu) públic. Craven es fa la pregunta: de què té més por avui la ciutadania? D'un avió (o dos, en el cas de les Torres Bessones novaiorqueses). I de volar. Així que posa fil a l'agulla del viatjar tot volant i de qui se t'asseu al costat. Hitchcock dominava el joc de viatjar en tren i fer patir... Craven ho aconsegueix a bord d'un jet i amb el protagonisme mínim de dos personat-

ges: una (aparentment) fràgil noia i un (aparentment) encantador noi. Colze amb colze. En aquesta distància íntima -d'aquí l'angoixa- és quan aquest vol nocturn abasta altura emotiva. Després, quan aterra, és a dir, quan pren terra, l'angoixa es transvesteix de *thriller* tirant a vulgar, amb persecucions i salvaments en el darrer minut. Tot per un noble concepte de l'ètica personal i professional i també per allò tan entranyable d'una bona filla decidida

a donar la vida pel seu progenitor. Encomiable. Ella, la gata maula, és Rachel McAdams. Ell, el llop amb pell de corder, l'inquietant Cillian Murphy.

3 I va: per a fans de Mr. Craven i del terror psicològic.

Vuelo nocturno

Director: Wes Craven. Intèrprets: Rachel McAdams, Cillian Murphy, Brian Cox, Jayma Mays, Stephen McCallum, Josi Crus. EUA, 2005. 82 minuts. Lauren.